

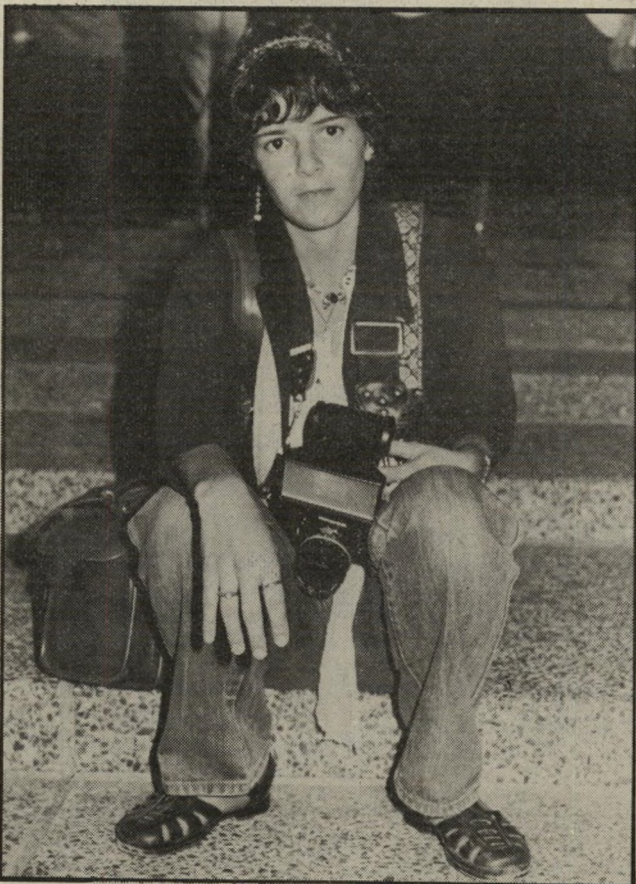
חייל שומר על פליטים ממחנה קלנריה

ענת הקפידה לצלם את יאסר ערפאת כך שהזקן יראה בבירור. ענת הגיעה מירושלים לתל-אביב לפני שלוש שנים. מאחוריה השאירה קריירה מגוונת. היא למדה במיכללה לצילום של הדסה, שאליה הגיעה מהמחלקה לדראמה של הטלוויזיה הישראלית, שם היתה מלבישה. לפני כן הספיקה ללמוד באוניברסיטה העברית בחוג ללשון עברית. "טוב שלא היסטוריה", בצילום הטוב ביותר שלה בשנת תשמ"ג נראים תושבים ממחנה הפליטים קלנריה, מצפון לירושלים, העומדים כשפניהם מופנות אל קיר. מאחוריהם עובר חייל צה"ל חבוש קסדה ובידו אלה, שומר על האזרחים.

סיפורה של התמונה בקלנריה אופייני לעבודתה היומיומית של ענת. עד לפני שנה היא הסתתרה מאחרי ערשת המצלמה. יום אחד החליטה להיות כתבת. מאז היא מדווחת באופן קבוע על המתרחש בשטחים הכבושים, בעזרת המצלמה ומכונת הכתיבה כאחד.

באותו יום הסתובבתי בגדה, וראיתי התקהלות של חיילים ליד מחנה הפליטים קלנריה. עצרתי את המכונת, וכשירדתי, התברר לי שעל קלנריה הוטל עוצר בגלל הפגנה שנערכה במקום. כשהגעתי למרכז המחנה, הבחנתי מייד בעשרות גברים שנעצרו לחקירה. לא היסטוריה רבה, חיכיתי רק שהחייל ייכנס לתחום הערשה — ולחצתי.

טוב שלא היסטוריה, סיפרה ענת, כי מייד אחרי כך סולקתי מהמקום על-ידי החיילים.

צלמת סרגוסטי

ענת סרגוסטי:

קריירה מגוונת

התמונה המרגשת ביותר יאסר ערפאת, מספרת ענת סרגוסטי (30), צלמת העולם הזה וכתבת לענייני השטחים הכבושים. למען האמת, לא היה בצילום עצמו אתגר יוצא דופן. ישננו בחדר, בשיחה מנומסת, פנים אל-פנים. ההתרגשות היתה בגלל הנסיבות עצמן. פגישת צוות העולם הזה עם יו"ר אש"ף נערכה בלב בירות הנצורה, תחת הפצצות כבדות של חיל-האוויר הישראלי, בסוף החודש הראשון למילחמת לבנון.

ההישג העיתונאי הגדול היה, לדיכרי ענת, בעצם הפגישה, לא בצילום עצמו. למרות זאת, היא הקפידה להבליט זווית חדשה של האיש, שלא היתה מוכרת בישראל. עד אז חשבת, כמו כולם, שיאסר ערפאת מתגלח רק פעם ביומיים שלושה, ושעל פניו מתנוססים רך קבע זיפי זקן. כשעמרתי מולו התברר לי שלאיש זקן מלא, רובו שיבה. מבין השיבה מבצבצות כמה שערות שחורות, הגורמות לאפקט המכוער, הנראה בתמונות.

שן (מעמוד 27)

וע, ציור ואומנות. אבל את מירב הקדישה לצילום. כשגמרתי את המידרשה, מספרת, ידעתי שאני רוצה לעבוד לום, אבל לא ידעתי באיזה תחום אופנה, פירסומת או עיתונות. כיוון מצאתי עבודה, הלכתי ללמוד עם בבית-ספר תיכון בגיבעתיים. זה גם אותי ללמד, אבל הייתי יחיה להמשיך כדי לפרנס את י.

יפי הגיעה להעולם הזה לפני היא באה לשבוע, כצלמת יפה לציון, שיצא לחופשה ומאז ורה במערכת. ציפי התחילה מת המערכת ואחרי כמה חודשים חב תפקידה. כיום היא כותבת למת את המדור החברתי לילות אל.

אין ברירה. האירוע שריגש י ביותר בשנה החולפת, מספרת, היה הלוויית הנזירות שגרצחו סיה הרוסית בעידכרם בירושלים. הלווייה נמשכה כשש שעות. זה מהשו שלא ראיתי כמותו קודם. זום עצמו ריגש אותי, הקינות יומורים רדתיים. הנזירות נשאו זמן את הגוויית של חברותיהן. ההצילום המופיע כאן, צולם ממש פ השקס. זה לא היה צילום מתוכנן, תי לצלם אותן בועקה שלהן. לא תי להתקרב אליהן, מכיוון שהיה לי ז של כבוד אליהן.

בגרע מסויים הבנתי שאין ברירה, יק בערשה רחבה מקרוב, אוכל שיג את התמונה שרציתי.